

[Socialministeren]

Opholdsstederne kan ændre sig, f.eks. ved udskiftning af medarbejdere, hvorved stedets pædagogiske ressourcer forøges eller formindskes, hvilket kan få konsekvenser for det antal eller den type børn og unge, der kan modtages.

Det generelle tilsyn påhviler den godkendende myndighed, medens tilsynet med det enkelte barn påhviler den anbringende kommune.

I forbindelse med den løbende opfølgning af opholdsstedets virksomhed foretager amtskommunen en vurdering af regnskabet.

Den godkendende myndigheds generelle tilsynsforpligtelse med opholdssteder efter bistandslovens § 66 omfatter således såvel spørgsmål vedrørende den økonomiske ramme baseret på den individuelle bedømmelse af forholdene i det enkelte opholdssted som udviklingen i det socialpædagogiske tilbud.

Spm. nr. S 581

Til skatteministeren (17/2 89) af:

Kofod-Svendsen (KRF):

»Hvorfor har ministeren ikke fulgt de forslag, som er fremsat i betænkning nr. 1014 af juni 1984 om arve- og gaveafgift?«

Begrundelse

Ved skrivelse af 21. september 1979 nedsatte ministeren for skatter og afgifter et udvalg, der på baggrund af udviklingen i samfundet de seneste årtier skulle vurdere behovet for ændringer i arve- og gaveafgiftsreglerne. I juni 1984 afgav udvalget en delbetænkning (nr. 1014).

Ud over mere principielle overvejelser om og forslag til ændringer i arveafgiftssystemet indeholder betænkningen blandt andet forslag om, at arv efter ægtefæller skal fritages for afgift, at sondringen mellem særeje og fælleseje ophæves, og at hver ægtefælle skal betragtes som en selvstændig arvelader/giver eller arving/gavemodtager.

Visse af de gældende regler er af kritikere blevet betegnet som skat på ægteskabet. Ægtefæller med almindeligt formuefællesskab stilles i visse situationer ringere end ægtefæller med særeje og papirløst samlevende par.

Derfor må det være rimeligt, at betænkningens forslag gennemføres.

Svar (3/3 89):

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

Betænkning nr. 1014 af juni 1984 om arve- og gaveafgift er en delbetænkning afgivet af det af skatteministeren i september 1979 nedsatte udvalg. I betænkningen redegør udvalget for sine overvejelser om de gældende arve- og gaveafgiftsregler og deres anvendelse under de nu gældende samfundsforhold. Udvalget stiller forslag om en række ændringer i reglerne.

I begrundelsen for spørgsmålet om betænkning nr. 1014 nævnes det, at betænkningen bl.a. indeholder et forslag om, at arv efter ægtefæller skal fritages for afgift, at sondringen mellem særeje og fælleseje ophæves, og at hver ægtefælle skal betragtes som en selvstændig arvelader/giver eller arving/gavemodtager.

Det nævnes i begrundelsen, at ægtefæller med almindeligt formuefællesskab i visse situationer stilles ringere end ægtefæller med særeje og papirløst samlevende par.

Efter den gældende arvelov kan enken eller enkemanden overtage ægtefællernes fællesbo til hendsiden i uskiftet bo med fælles livsarvinger. Arveafgiftsloven bestemmer i tilfælde, hvor den længstlevende ægtefælle får boet udleveret til hendsiden i uskiftet bo, at der ikke skal betales arveafgift af midlerne i dette. Afgift skal dog betales, hvis boet skiftes, inden længstlevende afgår ved døden. Hvis førstafdøde har haft særeje, betales der arveafgift heraf ved dødsfaldet. Afgiften betales dog efter en særlig lempelig skala, der er indsat efter den almindelige skala for livsarvinger, og som kun gælder for ægtefæller, herunder fraseparerede eller fraskilte, samt for samlevende af samme køn, der ikke er slægtsarvinger.

I tilfælde, hvor den længstlevende ægtefælle ikke efterlader sig livsarvinger, og hvor længstlevende derfor ikke kan hensidde i uskiftet bo, kan den længstlevende ægtefælle efter arveafgiftsloven begære afgiftspligtens indtræden udsat under de samme betingelser, som gælder for det uskiftede bo, jf. ovenfor.

For ugifte samboende af forskelligt køn er udgangspunktet for de gældende regler på arveafgiftsområdet, at man ikke tager særlige hensyn. Det betyder, at arveafgiften som hovedregel skal beregnes efter den skala, der gælder for ubeslægtede. Der er dog en undtagelse fra hovedreglen i arveafgiftslovens § 3, stk. 6. Efter denne bestemmelse kan arveafgiften nedsættes for arvinger, der igennem længere tid har